

Geronimo Stilton

P E L C K M A N S

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor meer informatie, neem contact op met Atlantyca S.r.l.

Geronimo Stilton and Tea Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l. The moral right of the author has been asserted. From an original idea by Elisabetta Dami.

De illustraties in deze sprookjes zijn vrij getekend naar populaire traditionele sprookjes uit diverse landen

Tekst: Geronimo Stilton

Oorspronkelijke titel: *Le fiabe della buonanotte* eerder gepubliceerd als

Buonanotte topini © 2006 - Edizioni Piemme S.p.A.

Nieuwe uitgave: © 2016 Edizioni Piemme S.p.A.

© 2018 Mondadori Libri S.p.A. voor PIEMME, Italië

Redactie nieuwe uitgave: Viviana Donella

Hoofdredactie: Patrizia Puricelli

Redactie: Maria Merlini, Eugenia Dami, Serena Bellani en Alessandra Rossi

Omslagillustratie: Christian Aliprandi en Alessandro Muscillo

Artdirector: Iacopo Bruno

Grafisch ontwerp: Mauro De Toffol / TheWorldofDOT

Coördinatie artwork: Roberta Bianchi, Lara Martinelli en Tommaso Valsecchi

Illustratisch binnenwerk: Valeria Brambilla, Claudio Cernuschi, Flavio Ferron,

Barbara Pellizzari, Roberto Ronchi, Sonia Aloï, Cristina Giorgilli, Valentina Grassini,

Vittoria Termini en Anna Ziche

Kaderillustraties: Valentina Grassini

Kaarten: Michela Battaglin en Marta Lorini

Vertaling: Dorette Zwaans

Zetwerk: Josefina [dtp • ontwerp • web]

© Internationale rechten: Atlantyca S.r.l., Corso Magenta 60/62, 20123

Milaan, Italië www.atlantyca.com—contact: foreignrights@atlantyca.it

© 2017 Eerste Nederlandstalige uitgave: De Wakkere Muis

© 2024 Tweede Nederlandstalige uitgave: Pelckmans Uitgevers nv

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

ISBN 978 90 8592 432 6

D/2024/0055/351

NUR 282/283

THEMA YBD, 5AF

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

geronimostilton.com

 twitter.com/pelckmans_be

geronimostilton.be

 instagram.com/pelckmans.be

geronimostilton.nl

Een verhaaltje voor het slapengaan... daar genieten alle kinderen toch van?

Heerlijk wegsoezen bij de stem van papa, mama, opa of oma. Maar niet alle kinderen zijn hetzelfde. De een valt snel in slaap, de ander kan minutenlang ademloos luisteren naar een mooi verhaal.

Daarom bevat dit **sprookjesboek** korte en langere sprookjes, zodat alle kinderen in hun eigen tempo dromenland kunnen binnentreden. Aan het begin van elk sprookje helpt een **grappig diertje** je bij het kiezen van de lengte van het verhaal.

Het **LIEVEHEERSBEESTJE** strijkt neer op de **kortste sprookjes**, voor kinderen die in een vleugelslag in slaap vallen.

De **SLAK** kiest voor **iets langere sprookjes**, om kinderen langzaam dromenland binnen te leiden.

De **SPRINKHAAN** wijst de **langste sprookjes** aan, voor de enthousiaste luisteraartjes die nog lang niet willen slapen.

Dus roept jouw kindje alsmaar **nog eentje!** terwijl het al lang bedtijd is, dan zullen de lieveheersbeestjes je zeker uit de brand helpen!

ONDER DE KERSENBOOM

Er was eens een timmermuis, Jack was zijn naam. Rijk was hij niet, maar hij was wel tevreden met zijn leven. Hij had een fijn huis met een **RIETEN** dak en achter zijn huis, helemaal achteraan in de tuin, stond een prachtige oude kersenboom. Zó oud, dat er al lang geen kersen meer aan groeiden. Een ander zou de boom meteen omgekapt hebben, maar Jack niet. Voor hem was de boom speciaal en dat was niet alleen omdat hij daar door zijn overgrootvader geplant was.

Op een middag deed Jack een dutje in de schaduw van zijn geliefde boom. Hij droomde dat er een elfje op een tak neerstreek, midden tussen de **kersenbloesems.**

‘Jack,’ fluisterde het elfje, ‘ga naar het dorp. Ga op het plein zitten en wacht tot er iemand met je komt praten.’

‘Waarom?’ vroeg Jack in zijn slaap. Maar het elfje was alweer weggevlogen en toen Jack even later zijn ogen open deed, was er niemand meer te zien. De timmermuis besloot de raad van het elfje op te volgen, ook al was die nog zo raar. Hij vertrok naar het dorp en ging op een bankje op het plein zitten.

Na een uur kwam er een koopmuis langs. Hij liep op Jack af en vroeg: 'Wat zit jij hier te doen?'

Jack vertelde over zijn vreemde **droom** en de koopmuis begon hard te lachen. 'Dat meen je niet! Gisteren heb ik gedroomd over een kabouter. Hij zei dat ik een huis met een rieten dak en een oude kersenboom in de tuin moest zoeken. Onder de boom lag volgens hem een **schot**. Ik hoefde maar te graven om die te vinden. Haha, zulke onzin geloof je toch niet?' Lachend liep de koopmuis door.

Maar de timmermuis was er toch niet zeker van. 'Het kan geen kwaad om even een kijkje te nemen', mompelde hij tegen zichzelf.

Hij sprong op en rende naar huis. Snel pakte hij een schop uit de schuur en begon te graven aan de voet van de boom. En ja hoor, na een tijdje stuitte hij op iets hards. Het was een grote pot vol met goud! Hoe het kon was hem een raadsel, maar nu wist hij zeker dat je de dingen die speciaal voor je zijn altijd moet koesteren!

DE OMA VAN DE ORK

Er waren eens drie broers die, hoe hard ze ook werkten, altijd te weinig verdienden om fijn te kunnen leven. Op een dag besloten ze van huis weg te gaan, op zoek naar meer **geluk**. Na een paar dagen lopen, stopten ze op een open plek in een bos om de bramen die ze geplukt hadden op te eten. Ze zaten nog maar net toen één van de drie schrok. ‘Zien jullie die schoenen?’ fluisterde hij. Tussen de boomstammen stonden twee immens grote schoenen.

Ze bleken van een **REUZENORK** te zijn. De drie broers keken elkaar doodsbang aan, maar de ork glimlachte en wees naar de bramen. ‘Die lunch van jullie is ook niet veel soeps.’

‘Het is beter dan niets’, zei de oudste broer, die ook de **DAPPERSTE** was.

‘We zijn snel tevreden’, piepte de middelste broer.

‘Op een dag zullen we meer geluk hebben dan nu, dat weten we zeker’, besloot de jongste broer.

‘Klopt!’ antwoordde de ork. ‘Want jullie zijn mij tegengekomen! Ik geef jullie dit toverfluitje. Als je erop blaast, krijg je zo veel **GULDEN** munten als je maar wilt. Elke keer weer. Maar ... over zeven jaar zoek ik jullie op en dan moeten jullie mijn dienaren worden. Jullie moeten dan de

rest van jullie leven voor mij werken, gratis en voor niets. Tenzij jullie de antwoorden weten op de drie raadsels die ik jullie tegen die tijd zal geven.

In dat geval laat ik jullie met rust. Wat denken jullie ervan?’

De broers keken elkaar aan. Daarna antwoordde de oudste: ‘We wagen het erop. Geef ons dat fluitje maar.’

Zodra de ork verdwenen was, **BLIEZEN** de broers één voor één

op het fluitje. En alle drie kregen ze meer geld dan ze konden dragen.

Jarenlang leefden de broers in rijkdom. Ze reisden de hele

wereld rond in een luxe

rijtuig en elke dag aten

ze de lekkerste dingen.

Toen het einde van het zevende jaar in zicht kwam, begonnen de twee oudste broers zich toch wel **ZORGEN** te maken. Maar de jongste zei: 'Laat het maar aan mij over. Ik ben slim. Die raadsels heb ik zo opgelost.' Op de één na laatste dag van het zevende jaar, kwamen de broers een straatverkoper tegen. Hij zag hoe **bedrukt** de twee oudste broers keken en vroeg of er iets ergs gebeurd was.

'Ach', antwoordden de twee. 'Het heeft geen zin om het verhaal aan je te vertellen. Niemand kan ons helpen.'

'Je weet maar nooit', zei de knager. 'Zeg me maar wat er aan de poot is. Ik zal doen wat ik kan.'

De broers vertelden over de ork, het fluitje, de raadsels en hoe **BANG** ze waren dat ze die niet zouden kunnen oplossen.

De straatverkoper zei: 'Luister, ik weet wat. Een van jullie moet het bos in gaan tot hij een huisje vindt met stenen muren. Daar woont iemand die jullie kan helpen.'

De jongste broer besloot meteen op pad te gaan.

Al snel vond hij het huisje. Binnen zag hij een oud orkenvrouwtje zitten; ze leek wel meer dan duizend jaar oud. Het was de **oma** van de ork!

De jongste broer liep naar binnen en vertelde wat er gebeurd was. De orkenoma had medelijden met hem.

Ze verstopte hem in een houten ton en zei: 'Wacht daar tot mijn kleinzoon thuiskomt. Ik zal hem naar de raadsels vragen. Wees muisstil, maar zorg dat je geen woord mist van wat wij zeggen.'

Toen de ork die avond thuiskwam, zette zijn oma het eten op tafel.

Tijdens het eten vroeg ze aan haar kleinzoon hoe zijn **dag** was geweest.

'Prima', antwoordde die. 'Morgen breng ik je drie broers. Ze zullen voor de rest van hun leven alles voor ons doen en we hoeven ze geen cent te betalen.' Hij legde zijn oma precies uit wat er jaren geleden gebeurd was.

'Er kan niets fout gaan. Mijn raadsels zijn veel te moeilijk om op te lossen.'

'Wat voor raadsels zijn het dan?' vroeg de orkenoma. 'Kun je ze aan mij verklappen?'

'Natuurlijk!' antwoordde de ork. 'Dit is het eerste:

Hij fluistert zonder mond.

Hij raast over de grond.

Hij duwt, maar raakt je niet.

Hij komt langs zonder dat je hem ziet.'

De oma dacht na, maar ze wist het antwoord niet. Ze schudde haar kop.

'Ik weet het echt niet', zei ze.

'Het is de **wind!**' lachte de ork. 'En deze:

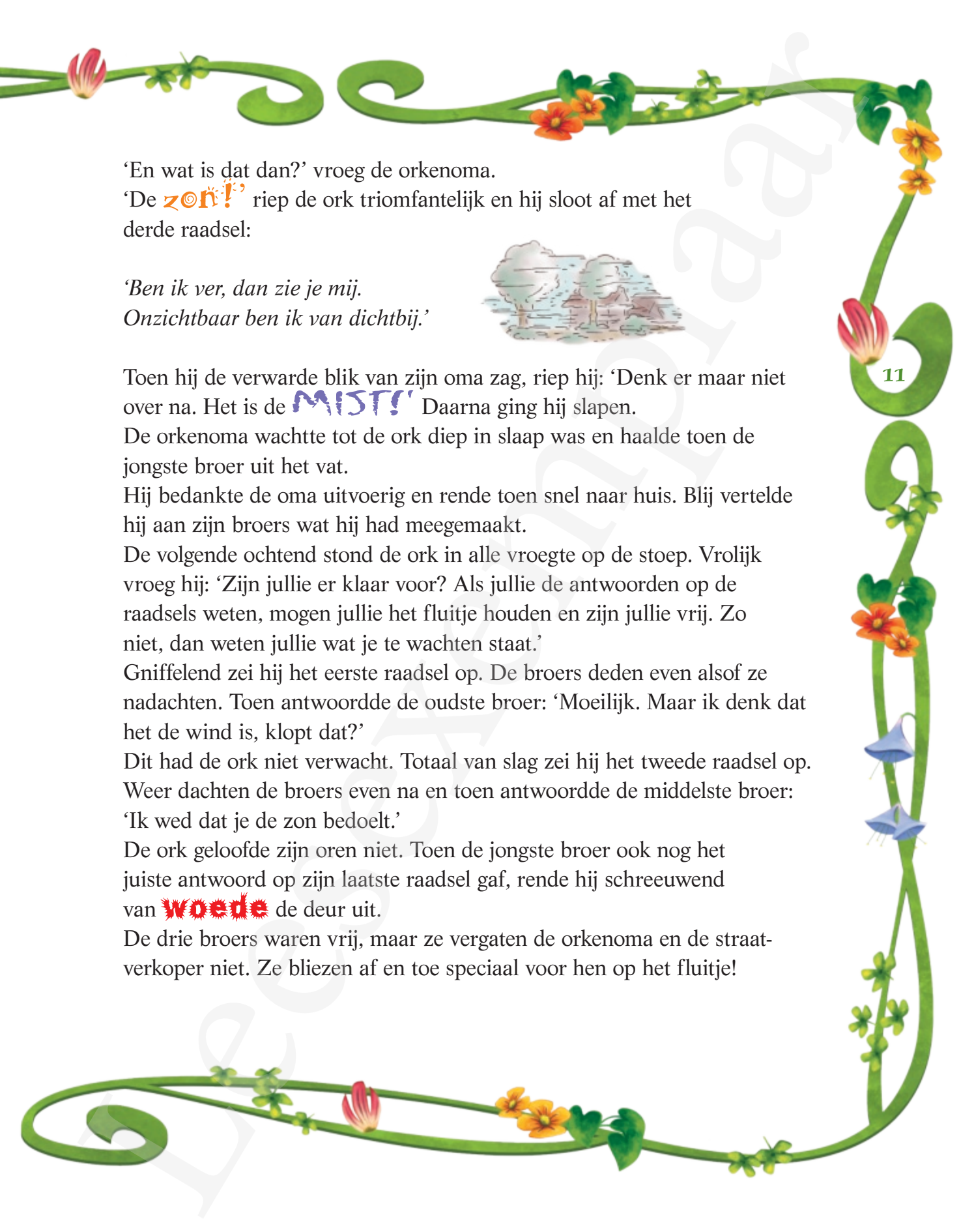
Hij zakt in het water, maar wordt niet nat.

Hij valt op de grond, maar bezeert zich niet.

Hij komt in je huis, maar blijft nooit lang.'

‘En wat is dat dan?’ vroeg de orkenoma.

‘De **zon!**’ riep de ork triomfantelijk en hij sloot af met het derde raadsel:

‘Ben ik ver, dan zie je mij.

Onzichtbaar ben ik van dichtbij.’

Toen hij de verwarde blik van zijn oma zag, riep hij: ‘Denk er maar niet over na. Het is de **MIST!**’ Daarna ging hij slapen.

De orkenoma wachtte tot de ork diep in slaap was en haalde toen de jongste broer uit het vat.

Hij bedankte de oma uitvoerig en rende toen snel naar huis. Blij vertelde hij aan zijn broers wat hij had meegemaakt.

De volgende ochtend stond de ork in alle vroegte op de stoep. Vrolijk vroeg hij: ‘Zijn jullie er klaar voor? Als jullie de antwoorden op de raadsels weten, mogen jullie het fluitje houden en zijn jullie vrij. Zo niet, dan weten jullie wat je te wachten staat.’

Gniffelend zei hij het eerste raadsel op. De broers deden even alsof ze nadachten. Toen antwoordde de oudste broer: ‘Moeilijk. Maar ik denk dat het de wind is, klopt dat?’

Dit had de ork niet verwacht. Totaal van slag zei hij het tweede raadsel op. Weer dachten de broers even na en toen antwoordde de middelste broer: ‘Ik wed dat je de zon bedoelt.’

De ork geloofde zijn oren niet. Toen de jongste broer ook nog het juiste antwoord op zijn laatste raadsel gaf, rende hij schreeuwend van **woede** de deur uit.

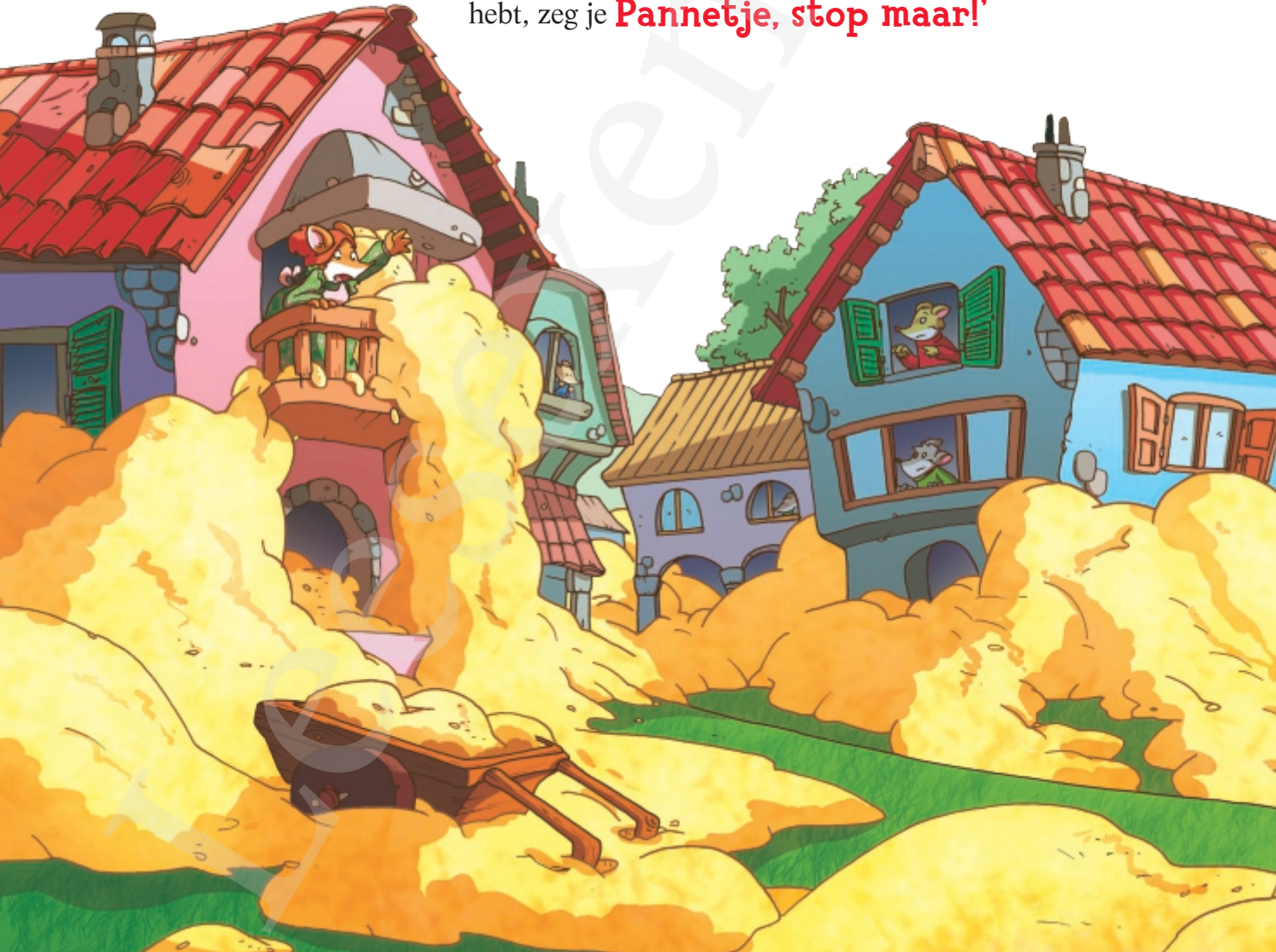
De drie broers waren vrij, maar ze vergaten de orkenoma en de straatverkoop niet. Ze bliezen af en toe speciaal voor hen op het fluitje!

PANNETJE, KOOK DE PAP!

12

Heel lang geleden was er eens een boerin die heel arm was. Ze had een dochttertje. Op een dag was er niets te **ETEN** in huis en daarom ging de dochter het bos in op zoek naar wilde aardbeien. Daar kwam ze een oude knagerin tegen. Zij gaf de dochter een toverpan. Ze zei: ‘Omdat je zo dapper bent geweest om in je eentje het donkere bos in te gaan op zoek naar iets te eten voor je familie, geef ik je dit pannetje cadeau. Als je zegt: **PANNETJE, KOOK DE PAP!** dan zal de pan zich vullen met heerlijk geurende pap met suiker. En als je genoeg hebt, zeg je **Pannetje, stop maar!**’

Het jonge knagerinnetje was door het **DOLLE** heen; voortaan zouden ze altijd genoeg te eten hebben!

Toen ze de volgende dag buiten aan het spelen was, kreeg haar moeder honger. Ze pakte de toverpan die haar dochter gekregen had en riep:

'PANNETJE, KOOK DE PAPI!' En ja hoor, het pannetje vulde zich met de heerlijkste pap! Met smaak at ze het ene bord na het andere leeg.

Maar toen ze genoeg had en ze de pan wilde laten stoppen, wist ze de **tover*woorden*** niet meer! De pan bleef zich maar vullen en vullen en vullen. Hij stroomde over en vulde het hele huis met pap.

Daarna vulde hij dat van de burens, de straten en het hele dorp.

Toen de dochter thuiskwam, zag ze direct wat er aan de poot was. Meteen riep ze: **'Pannetje, stop maar!'**

De pan gehoorzaamde, maar nog nooit hadden de dorpsbewoners zo veel pap moeten eten om bij hun bed te komen. De boerin beloofde zichzelf dat ze nooit meer iets zou doen zonder eerst even over de gevolgen na te denken!

DE VERLIEFDE KABOUTER

In een vallei, ergens in het land Nicaragua, stond een reusachtige steen. Volgens een oud verhaal was de steen heel lang geleden uit de lucht komen vallen.

In de buurt van de steen woonde een boer die een wondermooie dochter had. Margarita was haar naam. In hun huis woonde ook een **kabout**er en die was tot over zijn oren verliefd op de mooie Margarita. Waar ze ook heen ging, de kabouter volgde haar met blozende wangen. En overal waar Margarita liep, liet hij kleurige bloemen uit de grond schieten.

Maar tegen de andere knagers in het gezin was de kabouter helemaal niet zo **vriendelijk**. Hij haalde zelfs lelijke grappen met hen uit: hij brak borden, verstopte het brood, trok aan haren en 's nachts kneep hij de boer in zijn snuit als die net lekker lag te slapen.

Op een dag wilden de boer en de boerin naar de markt gaan om inkopen te doen. Ze hadden wat geld gespaard en daar gingen ze iets lekkers van

kopen. Ze openden de la waarin het **GELDKISTJE** stond. Maar wat was dat? Het kistje was weg! Ze doorzochten het hele huis, maar ze vonden niets. Wie anders dan de kabouter kon dat gedaan hebben? Die had vast weer een nare grap met hen uitgehaald. De boer bromde: 'Als ik die ellendeling te pakken krijg, zal hij eens wat beleven!'

'Wat zal ik dan beleven? Ik ben wel benieuwd', zei de kabouter, die op de lijst van de spiegel zat en alles gehoord had.

De boer probeerde hem te grijpen, maar de kabouter was veel te snel. Voordat de boer bij de spiegel aankwam, was hij al weg en nog geen seconde later dook de kabouter alweer ergens anders op. Zo zat de boer een tijdje achter hem aan, tot ze voor de grote **steen** in de vallei stonden. De steen die daar al honderden jaren stond. En boven op de steen stond het geldkistje!

Daar kan ik nooit bij, dacht de boer. De steen is te glad om erop te klimmen en te hoog voor elke ladder die ik heb. Toen kreeg hij een idee. Hij holde naar huis en zei tegen zijn dochter: 'Margarita, je moet aan de kabouter vragen of hij ons het geldkistje teruggeeft. Wees aardig tegen hem.' Ook al vond Margarita de kabouter een naar ventje, ze ging toch naar hem toe. Ze lachte haar liefste **GLIMLACH** naar hem en vroeg hem het geldkistje terug te brengen. Even later stond het kistje weer veilig op zijn plek in de la.

Maar de boer was het zat. 'Ik heb echt zo genoeg van die kabouter met zijn flauwe streken. Hij moet weg', zei hij.

De hele familie dacht diep na over hoe ze dat voor elkaar zouden kunnen krijgen. Ineens riep Margarita: 'Ik weet hoe we hem weg kunnen krijgen.' Ze trok haar allermooiste jurk aan, stak een **SPELD** in haar haar en ging naar de kabouter toe. Hij was net een dutje aan het doen.

'Wil je met me wandelen?' vroeg Margarita zacht.

De kabouter was meteen klaarwakker. Hij geloofde zijn oren niet. Dat had hij haar al zo vaak gevraagd en ze had altijd nee gezegd!

Tijdens de wandeling vroeg Margarita ineens: 'Vind je het leuk in ons huis?'

'Heel erg!' antwoordde de kabouter en hij keek haar hoopvol aan.

'Zou je nooit weggaan? Nooit?'

'Er is maar één ding dat mij kan laten vertrekken', antwoordde de kabouter.

'Echt? Wat is dat dan?'

'Gitaarspel. Daar kan ik echt niet tegen. Als iemand het onzalige idee krijgt om gitaar te gaan *spelen*, dan ben ik weg. Ik krijg er kippenvel van.'

Margarita wist niet hoe snel ze naar het dorp moest rennen om iedereen die een **gitaar** had bijeen te roepen. Met z'n allen, Margarita voorop, liepen de gitaarspelers in een lange stoet naar het huis van Margarita's vader. Ze maakten een kabaal van jewelste. Tja, een lastpost krijgt vroeg of laat zijn verdiende loon.

De kabouter maakte dat hij wegkwam. De familie was zo blij, ze waren eindelijk van hem af! En de vader? Die hield vanaf dat moment voor de zekerheid altijd een gitaar in huis!

DE HEKSENSCHAT

Er was eens een boer die een grote **perenboom** op zijn land had staan. Elk jaar plukte hij de peren en bracht hij drie grote manden vol naar het paleis van de koning, zodat de kok er jam van kon koken. Maar toen brak er een jaar aan waarin hij een slechte oogst had en hij maar twee manden met peren kon vullen. Zijn dochter, die Peertje heette, zag haar vader bezorgd kijken. ‘Zal ik in de mand gaan zitten, papa?’ vroeg ze. ‘Als je me bedekt met een laag peren, ziet de kok vast niet dat het er te weinig zijn.’

Zo gezegd, zo gedaan. Net als ieder jaar bracht de boer drie **MANDEN** met peren naar het paleis. De kok pakte de manden aan, zette ze in de voorraadkast en sloot die af.

Peertje zat nog steeds onder in een van de manden verstopt.

Terwijl ze wachtte op het juiste moment om te ontsnappen, at ze een peer. En nog één. De klokhuizen die overbleven, gooide ze zonder erbij na te denken op de grond.

Al snel kregen de keukenhulpen door dat er iets vreemds aan de poot was met die manden. Er bleven maar klokhuizen uit komen! Ze gingen op onderzoek uit en al snel vonden ze Peertje, die hen geschrokken aankeek. Maar de keukenhulpen hadden geen medelijden met haar en als straf moest ze in de keuken helpen om te betalen voor al die peren die ze had opgesnoept.

Maar Peertje vond dat niet zo erg. Ze kon goed koken en ze maakte de heerlijkste gerechten voor de koning en zijn familie. De prins vond alles zó lekker, dat hij die geheimzinnige kokkin weleens wilde ontmoeten. Toen hij haar zag, werd hij op slag **verliefd** op haar en vroeg hij of ze met hem wilde trouwen.

Maar de koningin was daar helemaal niet blij mee. Haar zoon moest met een prinses trouwen, niet met een perenmuizinetje!

Ze bedacht een list om van Peertje af te komen en vroeg aan de koning: 'Herinner je je nog die **HEKSENSCHAT**, die niemand weet te vinden? Die nieuwe keukenmuizin meent dat ze weet waar die ligt. Ze schept er de hele tijd over op.'

De koning liet Peertje direct halen: hij wilde die heksenschat, en wel meteen! En omdat je nu eenmaal geen nee tegen een koning kunt zeggen, zat er voor Peertje niets anders op dan haar boeltje bijeen te pakken en de heksenschat te gaan zoeken. Maar waar? Ze had geen idee.

Peertje liep en liep en liep tot het nacht werd. Ze zocht een boom om onder te slapen. De appelboom die ze zag, vond ze maar niets. De perzikenboom liep ze voorbij en ook de kersenboom was niet naar haar zin. Maar toen ze een perenboom tegenkwam, stopte ze. 'Dit is precies de goede boom voor mij', zei ze tegen zichzelf. Toen ze de volgende ochtend wakker werd, zat er een **omaaetje** naast haar op de grond. 'Waar ga je naartoe?' wilde de knagerin weten.

Peertje vertelde haar het hele verhaal.

Het oudje lachte. 'Ik kan je wel helpen, hoor.'

Ze gaf Peertje een homp **BR00D**, een klont boter en een bezem. Daarna legde ze uit wat ze moest doen.

Even later ging Peertje weer op pad. Na een poosje kwam ze bij een steenoven aan. Het vuur was opgebrand en drie knagerinnetjes waren bezig de oven schoon te maken. Ze veegden de as weg met hun vlechten. 'Jullie haren worden zo vies! Doe het maar met deze bezem', zei Peertje en

